

af Folkethinget, er bleven udstemt i det andet Thing, ikke fordi jeg paa nogen Maade er af den Anskuelse, at det ikke skulde være heldigt at faae den størst muligt Oftergivelse af Skibsafgiften — hvad vistnok ogsaa snart vil vise sig paatrængende, maaste mere paatrængende end Oftergivelsen af nogen anden Afgift —, men fordi — hvad jeg ogsaa havde Leilighed til at udtale, da Sagen tidligere var for her i Thinget — denne § 3 forekom mig at have en saadan Affattelse, at den, for ikke at bruge et for stærkt Udtryk, maatte synes at være noget urimelig, idet den overlod det til Finansministerens egen Disposition, i hvilket Omfang han vilde benytte den Bemyndigelse, som den omhandlede Paragraf gav ham. Derved forekommer det mig ogsaa, at det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Vælgtreds (Vilde) har faaet et Svar paa sine Tvivl om, hvorvidt der virkelig kunde blive reist Modstand fra andre Magters Side om Sænsigtmaessigheden eller Berettigelsen af en saadan Foranstaltning. Thi dersom det var en ved Lov fastsat Ordning, at al Skibsfart indenfor de Grænser, som Loven havde fastsat, skulde være fri for alle Nationer, saa vilde det selvfølgelig ikke kunne føre til nogen Bæmselighed; men netop, fordi det var givet eller søgtes givet i Form af en Bemyndigelse til Finansministeren, kunde man jo tænke sig en saadan forskjelligartet Jæmsførelse af Paragrafen, at der kunde gives Anledning til saadanne Tvivl og til saadan Modstand fra andre Magters Side. Jeg kan altsaa ikke se noget Bæmselig i, at Paragrafen er udgaaet, lige saa lidt som jeg kan beklage, at Paragrafen i den Form, den havde i det oprindelige Lovforslag, udkom, idet jeg ikke kan slutte mig til en Begunstigelse af enkelte Havne paa andre Havnes Bæmsning. Det er ganske vist et eget Resultat, som Behandlingen af denne Sag har faaet, idet jo hele Bevægelsen er reist paa Basis af Andragender, som omhandlede noget ganske Andet end det, Loven nu endelig kommer til at omhandle. Det var jo Andragender fra Kystskippere, der fare mellem Hertugdømmerne og Kongeriget, som havde sat Sagen i Gang, og som havde foranlediget Andragendeudvalget i sin Tid til at stille en Opfordring til Finansministeren, som han saa paa en noget tydeligere Maade har efterkommet. Resultatet var, at det, som Andragenderne gik ud paa, har man ikke faaet, men der er derimod opnaaet noget Andet, idet den indenrigste Skibsafgift efter Lovforslaget vil falde bort. Det er jo en Selvfølge, at man ikke kan Andet end glæde sig ved, at man dog har opnaaet saa meget, at den indenrigste Skibsfart bliver fri, og forsaavidt kan jeg ogsaa give Lovforslaget min Stemme, men der kan dog være nogen Betæmselighed derved, og da navnlig forsaavidt, som Finansministeren vil betragte dette ikke alene som en Afsværing paa Sjælden, men

ogsaa som en Indfrielse af Sjælden, saaledes at vi ved dette Lovforslags Vedtagelse skulde komme til at sige Farvel til en Forhandling om Skibsfarten. I saa Tilfælde vilde det jo kun være et lidet glædeligt Resultat, da det, som dette Lovforslag indeholder, jo kun er en Lettelse af Skibsafgiften med et overordentlig forsvindende og ringe Beløb. Smidertid vil jeg haabe, at disse Forhandlinger maa blive saaledes fortsatte, at de kunne føre til et Resultat, og da til et Resultat, hvorefter § 3 faaer et haabe formelt og reelt bedre Indhold, end den havde i det Lovforslag, der blev vedtaget ved tredie Behandling i Folkethinget.

Bouløffe: Jeg skal med de foregaaende ærede Ræder beklage, at Lovforslaget er blevet saa indskrænket, som det er blevet. Jeg frygter nemlig for, at Vedtagelsen af dette Lovforslag vil bevirke, at det vil være en lang Tid, inden vi komme til at gaa videre ad denne Vej. Jeg ser ikke Andet end, at det er meget vigtigt, og det vil vistnok ogsaa blive nødvendigt for denne Klasse af Mennesker, at vi søge at stæffe dem Lettelse paa Kystfarten heromkring, og naar jeg nu ser paa Lovforslagets § 2, saa kan jeg ikke negte, at det undrer mig, at man f. Ex. har nævnt Kjøge (Afbrydelse). Ja, de Herrer maa ikke tro, at jeg er misundelig paa Kjøge eller paa denne Strækning derne; men naar jeg ser, at man har fritaget Seiladsen mellem Kjøge, Malmø og Trelleborg for Afgift, medens man lader være at anvende Fritagelsen paa begge Sider af Rattegat, saa kan jeg ikke negte, at det undrer mig noget. Jeg skal f. Ex. nævne Farten imellem mit eget Hjemsted, Grenaa, og Halmstad, som ligger ligeoverfor. Det er jo Gud og hver Mand bekendt, at der mellem Nar og Dag gaar mange Skibe i denne Fart, og efterat vi have faaet de nye Havneforhold i Grenaa, er det sandsynligt, at der vil komme endnu mange flere (Berg: Det er en meget gammel Bestæmselse). Ja, det ærede Medlem skal ikke være bange, det kommer nok. Smidertid vil jeg i Haabet om, at det senere maa lykkes at komme nærmere ind paa dette, stemme for Lovforslaget idag.

Thorup: Jeg skulde ikke have forlangt Ordet, dersom ikke den sidste ærede Ræder havde gjort sig skyldig i en Misforståelse med Hensyn til § 2 i det foreliggende Lovforslag. Det ærede Medlem maa jo vide, at det er en gammel Bestæmselse, som er optagen i Loven af Juli 1863 — jeg mindes ikke Datoen —, og jeg tror ikke, at man kan forandre denne Bestæmselse, som nu er Lov, undtagen ved særlig Lov; i hvert Fald vil jeg ikke gaa med dertil. Med Hensyn til selve Lovforslaget, da maa jeg indrømme, at det Standpunkt, som Folkethinget nu indtager, er meget forskjelligt fra det, som det tidligere indtog